

Parkeren bij attractiepark betreft bijkomende prestatie; verlaagd tarief van toepassing

Instantie	Gerechtshof 's-Hertogenbosch, 25-04-2019 nr. 18/00102
Zaaknummer(s)	18/00102
Datum uitspraak	25-04-2019
Belastingjaar/tijdvak	2015
Trefwoorden	hoofdprestatie, parkeergelegenheid
Rubriek	Omzetbelasting
Wetsartikelen	Wet OB 1968, Wet OB 1968 - art. 9
ECLI	ECLI:NL:GHSHE:2019:1581
Brondocumenten	Gerechtshof 's-Hertogenbosch 25 april 2019, nr. 18/00102
Formele relaties	Eerste aanleg: ECLI:NL:RBZWB:2018:934, (Gedeeltelijke) vernietiging en zelf afgedaan
Auteur	dr. D. Molenaar
NTFR	2019/2004
Datum publicatie	15-08-2019
NTFR	

Samenvatting

Belanghebbende exploiteert een attractiepark. Het verlenen van toegang tot het park is belast met 6% omzetbelasting. In geschil is of het verlaagde omzetbelastingtarief ook van toepassing is op de parkeergelden. In HR 17 augustus 2018, nr. 16/05128 (NTFR 2018/1987), heeft de Hoge Raad beslist dat het gebruikmaken van parkeergelegenheid voor een auto op de plaats van bestemming voor een automobilist in beginsel een doel op zich vormt; dat dit niet anders wordt in een geval als het onderhavige waarin een automobilist die het Park bezoekt, ervoor kiest zijn auto voorafgaand aan het bezoek aan het Park op een van de parkeerterreinen achter te laten, en dat dit niet anders wordt indien de parkeerterreinen alleen plegen te worden gebruikt door bezoekers van het Park. Het hof oordeelt dat het parkeren van de auto in het onderhavige geval uitsluitend gekoppeld is aan de toegang tot het attractiepark, gelet op onder meer de ligging van het attractiepark, de beperkte bereikbaarheid met andere vervoermiddelen en het parkeerverbod in de directe omgeving. Anders dan in de situaties die aan de orde waren in diverse arresten van de Hoge Raad, heeft het gebruikmaken van de mogelijkheid tot parkeren in dit geval geen afzonderlijk belang ten opzichte van de hoofdprestatie. Er is niemand die in deze omgeving aanleiding vindt om op het parkeerterrein te parkeren zonder het attractiepark te bezoeken. De enige reden waarom het parkeerterrein van belanghebbende wordt gebruikt, is om een bezoek te kunnen brengen aan het attractiepark en dat bezoek is ook de enige reden waarom bezoekers naar deze locatie komen. Parkeren is in dit geval geen doel op zich, maar alleen een middel om van de hoofdprestatie optimaal gebruik te kunnen maken. Hieraan doet volgens het hof niet af dat door belanghebbende een afzonderlijke vergoeding voor de nevenprestatie wordt berekend. Aangezien het parkeren van hun auto voor de klanten van belanghebbende uitsluitend wordt gekoppeld aan de toegang tot het attractiepark, is het bieden van parkeergelegenheid tegen betaling een bijkomende prestatie bij de hoofdprestatie (het verlenen van toegang tot het attractiepark), zodat het verlaagde tarief van 6% van toepassing is.

(Hoger beroep gegrond.)

Commentaar

Anders dan Rechtbank Zeeland-West-Brabant op 1 februari 2018, nr. 16/7636, NTFR 2018/1043 (met noot van Vroon), vindt Hof Den Bosch dat het parkeren bij dit attractiepark geen doel op zich is, maar een middel om optimaal van de toegang tot het park gebruik te maken. De feiten liggen volgens het hof anders dan bij het arrest HR 17 augustus 2018, 16/05128, NTFR 2018/1987 over

het natuurpark én het hof ziet ruimte in die HR-uitspraak om daarvan af te wijken. In de rechtsoverwegingen gaat het hof daar ruimschoots op in, essentieel is hier dat het parkeerterrein voor niets anders kan worden gebruikt dan voor het bezoeken van het attractiepark, dat de openingstijden van het parkeerterrein zijn afgestemd op die van het park en dat in de omgeving verder een parkeerverbod geldt.

Ik ben benieuwd hoe de Hoge Raad in cassatie hierop gaat reageren. De uitspraak van 17 augustus 2018 was naar mijn mening best streng qua interpretatie van de jurisprudentie van het HvJ, het verbaasde mij dat de Hoge Raad het parkeren een doel op zichzelf vond en geen middel om naar het natuurpark te gaan. Zou een bezoeker zeggen: 'Kom, ik ga eens lekker mijn auto daar parkeren'? Nee, die zoekt een parkeerplaats om naar het park te kunnen gaan. Het bezoek aan het park is het doel en het parkeren is een middel om dat te bereiken.

De Hoge Raad zou ook kunnen overwegen om over deze kwestie prejudiciële vragen te stellen aan het HvJ. Het is namelijk geen uitgemaakte zaak en het HvJ kan zijn eerdere standpunten dan verder preciseren.

[1]Dr. D. Molenaar is werkzaam bij All Arts Belastingadviseurs en verbonden aan de vakgroep Fiscaal Recht Erasmus Universiteit Rotterdam.

Datum: 19-8-2019

Bron: <https://www.ndfr.nl/NTFR/Details/NTFR2019-2004>

Copyright - Sdu - Alle rechten voorbehouden.